

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER vershynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W. J.-P. COLLÉE, boekdrukker
en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven,annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abbonement voora f betaalbaar is bepaeld op 5 fr. per jaer.
" " " " " " " " 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. 15 " "
De reklamen " " " " " " " " 25 " "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk
niet te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in
het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laetste, voor verscheidene achterevolgende keeren
gegeven genieten voordeelerlyk conditiën.

TONGEREN, DEN 31 JULY.

In eene briefwisseling uit Parys aen een katholyk
dagblad van Brussel toegezonden, wakkert men de
katholyke Belgen op om meer en meer gebruik te ma-
ken van de vryheden die de Constitutie ons toekent.

« Ik zou willen vernemen door uwe dagbladen, die
niets anders kunnen dan vermanen, onderzoeken en
opwekken, zegt de schryver, dat de groote katholyke
party, die de levendige kracht is van Belgie, zich niet
te vreden houdt met een bespiegelende politiek, dat zy
wil werken en daer toe hare middels inzamelt. 'T is niet
genoeg van gelyk te hebben tegen uwe tegenstrevers,
gy moet regt hebben over uwe tegenstrevers.

» Gy zyt in Belgie eene party die veel grooter, die
veel magtiger is dan de mannen der regter zyde he
waren in Frankryk van 1816 tot 1820, wanneer zy
zoo heviglyk de magt betwisten aen M. Decazes. Gy
hebt eene Constitutie die u wapens ter hand stelt, gy
moogt associatiën maken. Wy zouden willen vernemen
dat gy u van al deze middels bedient, en dat gy niets
verwaarloost, om u tot die groote worsteling te bereiden.
Het lot van Belgie hangt er van af. Gy zyt de mannen
der Constitutie; gy wilt dezelve niet te buiten gaen;
maer gy hebt het regt van er uwe tegenstrevers ook te
doen in blyven; en zy moeten overtuigd worden dat
zy dezelve niet ongestraft zullen schenden.

» Laet my u gansch myn gedacht zeggen. Weet gy
waerom het voorgaende ministerie gevallen is, waerom
de katholyken de magt en daerom de meerderheid in de
Kamer verloren hebben? Om dat het voor eenieder zon-
neklarer was, dat de revolutionnaren, indien de wette-
lyke magt tegen hun was, indien zy niet wettiglyk de
wet op de liefdadigheid konden doen verwerpen, besloten
hadden van er zich onwettiglyk en op eene revolution-
naire wyze tegen te verzetten, door het brutael geweld,
door den opstand; en om dat het insgelyks klaar was
dat de katholyken; om stryd en wanorde te vermyden,
liever hadden zich over te geven dan het geweld door
het geweld te verstoeten.

» De revolutionnaren zouden veel min stoutmoedig
geweest zyn, hadden zy vast geweten, dat indien zy het
geweld gebruikten, men door het geweld hunnen schul-
digen aanslag zou beteugeld hebben; en de katholyken

ANNA DEYSTER.

I.

Wanneer men de St-Jacobskerk te Brugge bezoekt, ziet
men gewoonlyk dat de kerkbaljuw, gelast met de vreem-
delingen rond te leiden, het laetste eene schildery toont,
die met eene groene zyden gordyn bedekt is. Na de reizigers
voor de schildery gebragt te hebben waer van men enkel
de vergulde lysten ziet, trekt de baljuw haestig aen eene
koord, de gordyn schuift open en men ziet een allerschoon-
ste tafereel, verbeeldende Christus aen het kruis. Aen de
voeten van den verlosser bevinden zich drie Maria's, in de
houding der droefheid; de aengezigten van de heilige
Maegd en van Maria-Magdalena doen zich vooral onder-
scheidend door de uitdrukking harer diepe smert. De schilder-
wysse van den kunstenaar is tevens magtig en behendig:
zy bewyst eene edele krachtdadigheid en eene ongemeene
kennis van de hulpsbronnen der kunst.

Nogtans, hoe schoon dit schilderstuk ook weze, wordt
het oog weldra onvrywillig op een ander tafereel getrok-
ken, 't welk de baljuw langzaam ontdekt, terwyl men den
gekruisten Christus aenschouwt.

Nooit heeft de kunst iets voortgebragt wat zoo dichtlyk
is als dit tweede stuk, glanzende van licht en waerin eene
ongelooffelyke stoutheid doorstraelt. De schildery verbeelt
Christus op het oogenblik zynor verzydenis, en voor immer
het stof van de grafkuil verlatende. Voor de *Ferryzenis*
schyn't de gekruiste Christus zynen glans te verliezen:
Raphaël heeft niets schooner, niets treffender voortgebragt.

Als de baljuw gedurende eenige oogenblikken in de ver-
wondering der bezoekers genoegens heeft geschept, spreekt
hy de namen uit van Lodewyk en Anna Deyster. Men moet
hem niets meer vragen, want dit is alles wat hy weet over
de kunstenaers die deze twee meesterstukken van de
vlaemsche school hebben verveerdigd.

zouden zich rondom hun zien scharen hebben deze me-
nigte haperende persoonen die altyd zien welke party
de sterkste is, om zich by haer te vervoegen, en die de
meerderheid maken, met zich langs haren kant te
plaetsen.

» Laet my toe hier eene daedzaak op te halen die ik
zelve heb zien gebeuren.

» In 1826, tydens de wanorders te Parys in de St-
Denysstraat, 't is te zeggen, op het einde van het minis-
terie van M. de Villèle, dachten de kopstukken der
liberale beweging reeds op het maken eener revolutie.
Men had al barrikaden begonnen op te werpen, steenen
waren gesmeten, eenige gewerschoten gelost, wanneer
de te Parys gekozene kandidaten zich aanboden in het
hotel der Rivolistraat en gehoor vragden aen den voor-
zitter van den raed der ministers, zich doende aenzeggen
onder de gezamentlyke benoeming van gedeputeerden
van Parys. M. de Villèle deed antwoorden dat, tot na
het einde der algemeene kiezingen en het daerstellen
der Kamer, hy geene gedeputeerden van Parys kende,
en dat hy de aangemelde persoonen maer aanveerden
zou voor zoo veel zy hunne eigene namen opgaven. Zy
deden het, en wierden binnengebragt.

» M. Benjamin Constant, die het woord nam, drong
levendiglyk aen op de wanorders die in Parys bestonden;
hy legde er de schuld van op de ministers, en sprak van
den natuerlyken angst met welke de te Parys gekozene
kandidaten deze hoofdstad sedert twee dagen overgele-
verd zagen aen de kwalen van den burgeroorlog, —

« Mynheeren, antwoordde koelmoediglyk M. de Villèle,
» Ik ben zeer te vreden u hier te zien. Indien gy eeni-
» gen invloed hebt op de oproemakers die sedert twee
» dagen Parys kwellen, gy zult zeer wel doen hun aen
» te raden van op staenden voet zich van kant te maaken.
» Zy hebben geen oogenblik meer te verliezen; want
» tien duizend mannen wel geoefende troepen zyn nu
» bezigt met de bezonderste straten te bezetten, en indien
» de ruststoorders nog wachten van den raed te volgen
» dien gy hun geven zult, zal het te laet wezen. »

» Indien, zoo als ik het volgeern geloof, gy inderdaed
» zeer bezorgd zyt om de goede orde in Parys te zien
» heerschen, gy moogt gerust naar huis gaen; eer de zon
» zal slapen zyn, zal de orde hersteld wezen, door de
» overhaling, indien men uwen raed volgt, door het
» geweld, indien men denzelven verstoet. » — Deze

Hoe groot de belangstelling en de bewondering ook
wezen, welke deze twee schilderyen by de bezoekers op-
wekken, deze zouden nog veel grooter zyn, indien zy de
geschiedenis kenden, opgesloten in de woorden welke de
baljuw zoo achteloos uitspreekt: Lodewyk en Anna Deyster!

Lodewyk Deyster was de eenige zoon van eenen ryken
burger van Brugge. Op zyn zeventiende jaer reeds woeze,
had hy een vermogen geerfd, dat, zoo niet groot, ten minste
voldoende was om hem eenen stillen welstand te verzeke-
ren. Van eenen treurigen en bedeesden aerd, besteedde hy
zynen tyd aen het schilderen van kleine tafereeltjes, die hy
doorgaens uitvaegde, om op nieuw anderen op den zelfden
doek te schilderen.

In den ouderdom van twintig jaren trad hy met eene
dochter zynor familie in het huwelyk en weldra deden de
vaderlyke zorgen hem zyne neiging voor de schilderkunst
vergeten. Zyne vrouw bragt weldra eene dochter ter wereld,
die den naam van Anna ontving en het geluk van Deyster
ten top deed stygen.

Het geluk vervliegt al spoedig en de wanhoop volgt het
van naby. Na vyf jaren gelukkig leven, verloor Deyster zyne
vrouw, toen zy hem eene tweede dochter schonk. Door dit
verlies diep getroffen, wilde hy zyne geboortestad verlaten
en zich te velde begeven, om zich uitsluitelyk aen de op-
voeding zynor kinderen te wyden en zonder hinder aen
eene droefheid over te leveren welke de tyd slechts deed
aengroeijen. Hy verkocht het vaderlyk huis, deed zyne
meubelen op groote wagens laden en maakte zich bereid
om uit de stad te trekken. Reeds waren de wagens op weg
en zouden zy de stadspoort doorsnyden, wanneer eensklaps
een der tafereeltjes, welke Deyster vroeger verveerdigd
had, van het voertuig viel. De voerman wilde de schildery
oprapen, doch Deyster zegde hem dat hy zich om die beu-
zeling niet bekreunen moest, en maer voortryden zou.
Het tafereeltje bleef dus in den modder liggen tot dat

laetste woorden zeggende, leide M. de Villèle de depu-
tatie tot aen de deur van zyn kabinet, en in het weg-
gaen, zegde M. Benjamin Constant aen zyne makkers;
« Dat is eenen minister die niet benouwd is. » — Voor
den avond, was alle schyn van oproer verdwenen, en
de revolutie van 1830 was voor vier jaren uitgesteld.

» Zie daer wat de kloekmoedigheid van eenen persoon
kan te wege brengen, de kloekmoedigheid van eene
groote party kan nog veel meer.

» Dat men de katholyke Belgen beraden zie om door
alle middels de regten te verdedigen welke de Constitutie
hun toestaet en er in alle omstandigheid gebruik van te
maken; dat in associatie vereenigd zynde, zy bereid zyn
om het geweld te verstoeten, door het welk de revolu-
tionnaren hun het gebruik der grondwettige regten
zouden willen beletten; dat zy door alle wettelyke mid-
dels, de verbeteringen vragen om aen de landelyke
kiezers het stemregt te vergemakkelijken; dat men wete
dat zy aen de dwangmiddelen der revolutiemakers, aen
hunne aanrandingen tegen den eigendom en tegen de
veiligheid der persoonen zullen wederstaen, — en gy
zult zien of de katholyke party niet wederom boven
komen zal, gy zult zien of al de mannen die de vryheid
en de belgische nationaliteit verknocht zyn, zich rondom
haer niet zullen scharen om de Constitutie te verde-
digen. »

Die raed is voortreffelyk. Het ware te wenschen dat
hy door al onze katholyke landgenoten begrepen en ge-
volgd wierde.

Yzeren-weg.

Wy vinden in den *Belgischen Moniteur* de verklaring
welke het gouvernement aen de Kamer gedaen heeft
aengende de kwestie van den tongerschen yzeren-weg.
Zoo als wy het reeds gezegd hebben verklaert het gou-
vernement ons dat het zoo zeer verlangt als de Tonge-
naren zelve, van ons aen den yzeren-weg te verbinden,
maer dat zulks voor het oogenblik onmogelyk is.

Ziehier overigens de letterlyke vertaling der verkla-
ring van het gouvernement:

« De stad Tongeren kan niet vuriglyker verlangen
van aen de belgische yzeren-wegen verbonden te worden,
dan het gouvernement zelve het verlangt; maer onge-
lukkig heeft men tot heden toe het middel niet kunnen
vinden om zulks te doen.

twee jongens het oprapen, afkuischten en er om begonnen
te vechten. Terwyl zy hevigh aen 't worstelen waren, om
zich het gevondene toe te eigenen, kwam een der rykste
en voornaemste ingezetenen van Brugge ter plaetse, name-
lyk de burgemeester Roelof. De jongens ziende vechten,
kwam hy er tusschen en vroeg de oorzaak van hunnen
twist. Zy toonden hem het gevondene voorwerp. De heer
Roelof wierp eenen blik op het tafereel en kon een gebaar
van bewondering niet bedwingen. De twee vechters zagen
hem zorgvuldigh de schildery afvagen, en hy vergat dat zy
daer stonden om zyn vonnis af te wachten.

— En hoe komt het dat gy deze schildery in uw bezit
hebt? vroeg hy eindelyk.

Zy vertelden hem dat het tafereel van eenen wagen was
gevallen en dat de heer die dien wagen vergezeld, tot den
voerman zeide dat hy die beuzeling niet moest oprapen.

De burgemeester kon zoo veel verachting niet begrypen
voor eene lieve schets, die met eene uitnemende fynheid
was geschilderd en veel talent van zamensetzung deed
blyken. Hy eigende het tafereel in het begin aen Van Eyck
toe, maer hy bespeurde weldra dat het nog niet oud was
en nauwelyks vier of vyf jaren kon geschilderd zyn. Er
bleef nu te weten wie de schilder van de schets was; want
de heer Roelof, bezitter van een schoon kabinet, was met
al de schilders van zynen tyd in betrekking en in het voor-
werp dat hem bezig hield, kon hy de wyze van geenen
enkel erkennen. Sedert dat Rubens gestorven was,
kende men niemand in staet om een dergelyk kunststuk te
verveerdigen.

Hy gaf de verbaesde kinderen eenige geldstukken en
keerde huiswaerts, gansch trotsch op den gevonden schat,
en nogtans bekommerd over deszelfs oorsprong. Hoe komt
het, vroeg hy by zich zelve, dat een kunstenaar met zoo
veel talent van iedereen onbekend blyft? Hoe komt het dat
de bezitter van dit kostbaer tafereel hetzelve zoo zorgeloos